

Ünnepség a kultúrothtonban Sztálin elvtárs születésnapján

21-én este a Magyar-Szovjet Társaság a tömegszervezetekkel karöltve, Sztálin elvtárs születésnapja alkalmából a „Szabadság” Kultúrothtonban műsoros estet rendezett.

A zsűfólásig megtelt kultúrothtonban egy úttörő kislány szavataival köszöntötte Sztálin elvtársat. Utána Molnár Lajos elvtárs mondott beszédet, a dolgozók Sztálin elvtárs nevének megemlékezésénél óriási tapsba törtek ki, lelkesen ünnepelték a dolgozók nagy vezérét.

Népi táncsoportunk igen szép nemzeti táncal szórakoztatta az ünnepség résztvevőit, majd a Cser-mező kultúrcsoportja egy

felvonásos vígjátéka következett. Mindkét szám igen nagy sikert aratott.

Az ünnepség keretében osztották ki a sztáhanovista okleveleket és a városi tanács egy sokgyermekes anyát 1000 forint pénzzutalommal tüntetett ki.

Egyetlen zavaró pont, ami különben már többször is előfordult, hogy a függöny a színpadon nem akar összemenni. Jó volna, ha a műsorrendező elvtársak több figyelmet fordítanának erre és nem keltenének derűt, a más különben komoly műsorszámoknál, a függöny ide-oda való ráncigálásával. Vankó Valéria.

Nagyszerű hangverseny a várpalotai „Szabadság” Kultúrothtonban

Magasszínvonalú hangversenyt hallott Várpalota zenekedvelő közönsége 26-án este a „Szabadság” kultúrothton nagytermében.

Kéhler: Vígjáték nyitánya után, melyet a várpalotai bányász zenekar játszott, Barcsák István konferálásában jobbnál-jobb műsorszámok pergették egymásután.

Nagy sikerben volt része Miklós Katának, aki Lehár és Jacobi operettekből adott elő dalokat. Dr. Sikolya Istvánnak jól érvényesült kellemes tenorja. Mindketten jól megvá-

Népi táncsoportunk is jól megállta a helyét a nehéz környezetben és szép táncokkal hozzájárultak az est sikeréhez. Meg kell emlékeznünk — nem utolsósorban Rajner Lászlóné-ról, aki — mint már annyiszor — most is nagyszerűen kísért zongorán.

Az előadás színvonalas rendezéséért Csiki Ivánt illeti meg minden dicséret, aki feladatán túl, messzemenő gondossággal ügyelt arra, hogy a közönség jól érezze magát. A díszletek és az előadás folyamatossága Dósa István érdeme.

Kívánatos volna, havonta ha-

Galina Tyeszlenkó bánya-technikus

A Szovjetunióban egyre több nő tanul a különböző bányászati szakiskolákban. Képiünk Galina Tyeszlenkó, a Donyec-medencei Turcsenkóvi bányásztechnikum harmadik éves diákját ábrázolja, aki kiváló eredményt ért el a gépesített bányák kezelésének elméleti és gyakorlati tárgyaiból.

„Igazolványt kérem”

Nem tudom ki hogy van vele, de én úgy vagyok, hogy kapubelepési igazolványomat a kiskabátom belsejében tartom. Tekintettel arra, hogy az időjárás télekre fordult, az utcán jól begombolkozva járok.

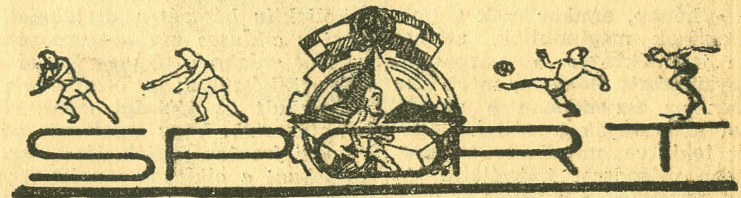
Meglehetősen kellemetlen ilyen.

Megdicsérjük

Bálványosi Lajos kovácsot, Timár László bognárt és Rieder Gyula, Somogyi Gyula ifjúmunkás tanoncokat, kik egy stráfkocsit és egy igáskocsit 1952 április 1 helyett 1951 december 21-én, Sztálin elvtárs születésnapjára elkészítettek.

Külön dicséret illeti meg Bálványosi elvtársakat azért, mert ezt a munkát a napi munkájuk mellett túlmunkában végezték el.

Odaadó munkájukért követendő példaként állítjuk a bánya dolgozóit elé.

Miért nem működik az atlétikai szakosztály Várpalotán

Örömmel látták másfél évvel ezelőtt a várpalotai dolgozók, kik a sportban találják meg a szórakozásukat, hogy épül már az atlétikai pálya és vasárnaponként nagyszerű atlétikai versenyeket rendeznek Várpalotán. Azonban hiába építették meg a futópályát, az ugró és dobó helyeket, a pénz, amit beleöltek, felesleges kiadásnak bizonyult, mert a versenyterepet belepte a gyeper és a dudva. A futópályát ott kígyózik gondozatlanul a szintén gondozatlan labdarugópálya körül, a dobó helyeket úgy kell megkeresni, hogy vajjon hol is vannak? Az ugróhelyek közül pedig csak egy, a távolugró hely az, amit használnak. Egy azonban biztos, papíron remekül megállja az ember, hogy a Várpalotai Bányász Sport Körnek atlétikai szakosztálya is van. De hiába vártuk, hogy lesz majd megyei, vagy országos, vagy akármilyen atlétikai viadal, hiába vártuk, hogy sportkedvelőink, do gozónk megálják már végre Várpalotán is atlétikai kiválóságainkat, mindez hiú re-

tett jó munkát sem a hírverés, sem a nevelés, vagy toborzás terén.

Véleményünk szerint a másik súlyos hiba, az egyesület akkori vezetésében volt, mert kimondott lelkiismeretlenség kell ahhoz, hogy úgy elhanyagolják a tízezrekre kerülő versenypályát, és annyira nem törődömséggel kezeljék, hogy egyes részeit még térképről sem fedezi fel az ember. Azonkívül a megfelelő hírverés is hiányzott, mert egész biztos, a dolgozók nagy tömege nem is tudta, hogy atlétika is létezik Várpalotán. Az bizonyos, hogy versenyző nélkül szakosztály nem működhet, de hogy versenyző legyen, népszerűsíteni is kell a sportágat. Ez viszont — ha már elvállalta — a szakosztályvezető kötelessége lett volna.

Reméljük, hogy a szakosztály életében új állomás következik, az 1952-es év. És nemcsak papíron olvassuk, hogy atlétikai szakosztály van, hanem más városok, községek fiataljait látjuk majd viaskodni bányász atlétáinkat és